

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 241/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia čl. 2 a čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky, porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 a čl. 47 v spojení s čl. 144 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva podľa čl. 5 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 3, čl. 12, čl. 18 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a čl. 27 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa listom Okresného súdu Michalovce sp. zn. Spr 5/07 zo 14. marca 2007 označeným ako „Odpoveď na sťažnosť“, ospravedlnením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. Spr 73/07 z 3. mája 2007 v spojení s listom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. Spr 73/07 z 29. mája 2007 označeným ako „Prešetrenie vybavenia sťažnosti – odpoveď“ a listom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky sp. zn. 6608/2007 zo 16. mája 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2007 doručená sťažnosť JUDr. M. K. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 2 a čl. 12 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 a čl. 47 v spojení s čl. 144 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 5 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol“) a práva podľa čl. 3, čl. 12, čl. 18 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a čl. 27 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa listom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) označeným ako „Odpoveď na sťažnosť“ sp. zn. Spr 5/07 zo 14. marca 2007, ospravedlnením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. Spr 73/07 z 3. mája 2007 v spojení s listom krajského súdu označeným ako „Prešetrenie vybavenia sťažnosti – odpoveď“ sp. zn. Spr 73/07 z 29. mája 2007 a listom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) sp. zn. 6608/2007 zo 16. mája 2007.

Zo sťažnosti vyplýva, že okresným súdom je od 16. júna 2006 pod sp. zn. 5 C 47/2006 vedené konanie o rozvod manželstva sťažovateľa a zverenie maloletého dieťaťa pochádzajúceho z tohto manželstva do výchovy otca. Keďže manželka sťažovateľa zamedzila sťažovateľovi kontakt s maloletým synom za stavu, keď jej ho okresný súd v roku 2004 zveril do jej výchovy za trvania manželstva, a vo veci návrhu sťažovateľa sa podľa jeho názoru nekonalo bez zbytočných prieťahov, podal sťažovateľ 2. marca 2007 predsedníčke okresného súdu sťažnosť podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“). Z dôvodu, že sťažovateľ s vybavením sťažnosti (odpoveď mu bola doručená 20. marca 2007) nesúhlasil, podal 22. marca 2007 predsedovi krajského súdu návrh na prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedníčkou okresného súdu.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že krajský súd mu v nadväznosti na uvedený návrh listom z 3. mája 2007 označeným ako „Ospravedlnenie“, ktorý mu bol doručený 9. mája 2007, oznámil, že sa mu „... nepodarilo zabezpečiť riadne podklady pre jeho prešetrenie“.

Následne sa sťažovateľ 30. apríla o 2004 obrátil na ministerstvo spravodlivosti s podaním, ktoré označil ako „Podnet v zmysle zák. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v kontinuite so zák. 757/2004 Z. z. o súdoch §§ 63-67 na prešetrenie nečinnosti Krajského súdu v Košiciach nevybavenie podnetu zo dňa 21. 3. 2007“. V uvedenom podaní namietal, že krajský súd sa nezaoberal jeho podnetom zdôrazňujúc, že konanie, v ktorom podľa neho dochádza k zbytočným prietahom, sa týka jeho rodičovských práv a jeho syna, ktorého nevidel od prvého pojednávania vo veci, t. j. od 24. novembra 2006.

V sťažnosti sa ďalej uvádza: „Odpoveď z MS SR som obdržal 21. 5. 2007 obyčajnou poštou, ktorá bola podaná 17. 5. 2007, ale nesúhlasím s jej obsahom, nakoľko ju zle vyhodnotili. Sťažnosť som ministerstvu zaslal v kontexte od podania OS - Mi + odpoveď na ňu, potom sťažnosť na KS - KE. Do sťažnosti MS SR som inkorporoval predošlé sťažnosti podané nižším subjektom scanovane v jednom kontexte. MS nerešpektuje v kontexte urobené podanie, teda mi vôbec vecne neodpovedalo. Farizejsky má odkázalo na KS – KE. S tým vôbec nesúhlasím. Až dňa 4. 6. 2007 som dostal odpoveď z KS - KE teda po márnom uplynutí zákonnej lehoty, teda po 3 mesačnej lehote. Z odpoveďou kategoricky nemôžem súhlasiť. Orgán Iustitie zavádzajúco zahmlieva moje práva. Vecnú stránku neprehodnocuje, taktiež opatrenia na odstránenie preukázateľných prietahov vôbec nehodnotí, tak ako to vyplýva z § 62 a nasl. Zák. č. 757/2004 Zb.

Chcem dať Ústavnému súdu do pozornosti, že sporné konanie 5 C/47/2006 nebolo doposiaľ skončené. Od 16. 1. 2007 nemôže Okresný súd Mi. ustanoviť súdneho znalca z odvetvia klinickej psychológie deti...“

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, dohovoru, protokolu a Dohovoru o právach dieťaťa v konaní vedenom okresným súdom, a to jeho listom označeným ako „Odpoveď na sťažnosť“ sp. zn. Spr 5/07 zo 14. marca 2007, ospravedlnením krajského súdu sp. zn. Spr 73/07 z 3. mája 2007

v spojení s listom krajského súdu označeným ako „Prešetrenie vybavenia sťažnosti – odpoveď“ sp. zn. Spr 73/07 z 29. mája 2007 a listom ministerstva spravodlivosti sp. zn. 6608/2007 zo 16. mája 2007. Zároveň sa domáha, aby boli „... Odpoveď na sťažnosť OS Michalovce z 14. 3. 2007, Ospravedlnenie z 3. 5. 2007, odpoveď z 29. 5. 2007 Krajského súdu v Košiciach, list – vyjadrenie z 16. 5. 2007 Ministerstva spravodlivosti ako neústavne a nezákonne...“ zrušené a aby bolo označeným porušovateľom práv prikázané opätovne prerokovať jeho sťažnosť.

V ďalšom bode petitu sťažnosti navrhuje prikázať „... Súdnej rade SR, aby podala návrh na začatie disciplinárneho konania proti sudkyňi OS Michalovce, JUDr. M. H., zastupujúcemu predsedovi KS v Košiciach JUDr. Š. F. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu“.

Sťažovateľ požaduje taktiež v náleze prikázať „... Ministerstvu spravodlivosti SR disciplinárne prejednať so zodpovedným pracovníkom povereným riadením sekcie civilného práva JUDr. L. D. za nevybavenie Sťažnosti sťažovateľa JUDr. M. K. zo dňa 30. 4. 2007 podanej dňa 30. 4. 2007 pod podacím číslom 89534270“.

Napokon žiada aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 20 000 Sk od krajského súdu.

Z listu predsedníčky okresného súdu označeného ako „Odpoveď na sťažnosť“ sp. zn. Spr 5/07 zo 14. marca 2007, ktorou reagovala na sťažnosť sťažovateľa z 1. marca 2007, vyplýva, že nezistila subjektívne priedahy v jeho právnej veci vedenej pod sp. zn. 5 C 47/2006, v ktorej sa rozhoduje o návrhu na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu. K tomuto záveru dospela na základe podrobnej chronológie priebehu uvedeného konania opísanej v namietanom liste.

Ďalším podaním, ktorým malo byť zasiahnuté do sťažovateľom označených práv, je ospravedlnenie krajského súdu sp. zn. Spr 73/07 z 3. mája 2007 v spojení s listom krajského

súdu označeným ako „Prešetrenie vybavenia sťažnosti – odpoveď“ sp. zn. Spr 73/07 z 29. mája 2007.

V prvej z uvedených písomností sa predseda krajského súdu s poukazom na ustanovenie § 65 zákona o súdoch ospravedlnil sťažovateľovi za to, že sa mu nepodarilo zabezpečiť riadne doklady na prešetrenie jeho podania z 21. marca 2007, ktorým sa domáhal preskúmania postupu okresného súdu pri vybavovaní jeho sťažnosti na postup tohto súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 47/2006.

Sťažovateľ zároveň tvrdil, že jeho práva boli porušené aj listom podpredsedu krajského súdu označeným ako „Prešetrenie vybavenia sťažnosti – odpoveď“ sp. zn. Spr 73/07 z 29. mája 2007. V predmetnom liste krajský súd k prešetreniu vybavenia sťažnosti sťažovateľa z 1. marca 2007 predsedom okresného súdu konštatuje, že jeho sťažnosť bola riadne vybavená. Podľa názoru podpredsedu krajského súdu opierajúceho sa o obsah spisu sa v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5C 47/2006 riadne pokračuje a nedošlo v ňom k vzniku zbytočných prietahov. Podpredseda krajského súdu taktiež oponuje názoru sťažovateľa, že v tomto konaní „... ide o vec starostlivosti súdu o maloletých podľa § 176 a nasl. O. s. p., o ktorej má súd rozhodnúť najneskôr do šiestich mesiacov odo dňa začatia konania“.

Označené práva sťažovateľa mali byť napokon porušené aj listom ministerstva spravodlivosti sp. zn. 6608/2007 zo 16. mája 2007, ktorým mu bolo oznámené, že jeho podanie z 30. apríla 2007, ktorým sa dožadoval prešetrenia vybavenia sťažnosti na prietahy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 C 47/2006 predsedníčkou okresného súdu v zmysle listu Spr 5/07 zo 14. marca 2007, bolo odstúpené „... z dôvodu vecnej príslušnosti podľa § 67 ods. 1 písm. a) zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov na priame vybavenie predsedovi Krajského súdu v Košiciach, ktorý Vás o spôsobe jeho vybavenia písomne upovedomí“.

V citovanom liste ministerstva spravodlivosti sa poukazuje aj na ustanovenie § 67 ods. 1 písm. c) zákona o súdoch s tým, že „... s účinnosťou od 1. 4. 2005 Ministerstvo

spravodlivosti Slovenskej republiky prešetruje vybavenia sťažnosti predsedom krajského súdu, predsedom Špeciálneho súdu a predsedom Vyššieho vojenského súdu a nie o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom okresného súdu, ktorej vybavenie je v kompetencii príslušného predsedu krajského súdu a výsledok šetrenia je konečný bez ďalšieho opravného prostriedku“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

1. Ústavný súd považoval za potrebné venovať sa najskôr namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy označenými všeobecnými súdmi a ministerstvom spravodlivosti.

Vychádzal pritom z doterajšej judikatúry ústavného súdu, podľa ktorej čl. 46 ods. 1 ústavy predstavuje primárne východisko pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany a na základe toho ho možno považovať aj za základ ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, resp. v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy je možné domáhať sa práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (napr. IV. ÚS 142/07, IV. ÚS 165/07).

Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd, krajský súd a ministerstvo spravodlivosti porušili jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy jednak spôsobom vybavenia jeho sťažností, ako aj obsahom označených písomností (odpoveďou na sťažnosť, ospravedlnením a listami).

Podľa § 62 ods. 1 zákona o súdoch sťažnosť môže podať účastník konania alebo strany v konaní. Sťažnosť na postup súdu môže smerovať proti porušovaniu práva

na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov alebo proti porušovaniu zásad dôstojnosti súdneho konania sudcami, súdnymi úradníkmi alebo zamestnancami súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnictva.

Podľa § 63 ods. 1 zákona o súdoch sťažnosti vybavuje predseda príslušného súdu, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Podľa odseku 2 tohto zákonného ustanovenia sťažnosti na predsedu súdu vybavuje predseda súdu vyššieho stupňa.

Účelom vybavovania sťažnosti je podľa § 64 ods. 1 zákona o súdoch zistiť, či v danej veci boli spôsobené prietahy v konaní alebo porušené zásady dôstojnosti súdneho konania, a odstránenie zistených nedostatkov. Podľa odseku 3 tohto zákonného ustanovenia ak orgán poverený vybavovaním sťažnosti zistí, že sťažnosť je dôvodná, prijme a zabezpečí vykonanie opatrení na odstránenie nedostatkov, a ak je to potrebné, vyvodí za vzniknuté nedostatky voči zodpovedným osobám dôsledky.

Podľa § 66 zákona o súdoch o spôsobe vybavenia sťažnosti a prijatých opatreniach na odstránenie zistených nedostatkov musí byť sťažovateľ upovedomený písomne. To neplatí, ak sťažovateľ na písomnom upovedomení netrvá alebo ak sťažovateľ zomrel, stal sa nezvestným alebo je pre trvalý pobyt v cudzine nedosiahnuteľný.

Pokiaľ ide o prešetrenie vybavenia sťažnosti, § 67 ods. 1 zákona o súdoch ustanovuje, že ak je sťažovateľ toho názoru, že sťažnosť, ktorú podal na príslušnom orgáne súdu, nebola ním riadne vybavená, môže požiadať do 30 dní od doručenia odpovede, s ktorou nie je spokojný,

a) predsedu krajského súdu o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom okresného súdu,

b) predsedu Vyššieho vojenského súdu o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom vojenského obvodového súdu,

c) ministerstvo o prešetrenie vybavenia sťažnosti predsedom krajského súdu, predsedom Špeciálneho súdu a predsedom Vyššieho vojenského súdu.

Podľa § 67 ods. 2 zákona o súdoch na prešetrenie vybavenia sťažnosti sa primerane použijú ustanovenia tohto zákona o vybavovaní sťažností.

Podľa ustanovenia § 68 zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, použije sa na vybavovanie sťažností osobitný zákon.

Týmto zákonom je zákon č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach (ďalej len „zákon o sťažnostiach“).

Sťažovateľ vyjadril nespokojnosť so spôsobom vybavenia jeho sťažnosti namietajúc, že *„Dotknuté orgány súdov a ministerstva porušili dôležité povinnosti vyplývajúce im zo zamestnania ich postavenia a funkcie, ich snaha bola zakryť porušovanie a zbytočné prietahy. Neboli prijaté žiadne opatrenia na odstránenie jednoznačne existujúcich nedostatkov.“* Preto podľa sťažovateľa neboli sťažnosti, ktoré podal, riadne vybavené, a označení porušovateľa jeho práv *„... Zakrývajú jasne existujúce prietahy v tak citlivej agende, kde sa jedná o práva dieťaťa a rodičovské práva“*.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že výhrady sťažovateľa sa týkajú spôsobu vybavenia jeho sťažností na prietahy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 5 C 47/2006 okresným súdom, krajským súdom a tiež ministerstvom spravodlivosti.

Na základe uvedeného ústavný súd poznamenáva, že ak sťažovateľ nebol spokojný s postupom orgánov verejnej moci (štátnej správy súdov) pri vybavovaní sťažností a prešetrení ich vybavenia podľa zákona o súdoch, dôsledkom čoho sú podľa jeho tvrdenia pretrvávajúce prietahy v označenom konaní, mal možnosť namietat' porušovanie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejedanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Vychádzajúc z petitu sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), sa však sťažovateľ v danej veci ústavnoprávnej ochrany týchto práv nedomáha.

Opierajúc sa o tento záver obsah sťažnosti, ako aj jej prílohy ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa o porušení svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že namietaný postup orgánov verejnej moci (štátnej správy súdov) a rovnako tak ani obsah označených písomností nie sú spôsobilé posunúť vec v tomto štádiu do ústavnoprávnej roviny.

Vzhľadom na to nie je reálne predpokladať, aby sa po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol prijať záver o porušení základného práva sťažovateľa zaručeného mu v čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v tejto časti vykazuje znaky zjavnej neopodstatnenosti a nadväzne na to ju z toho dôvodu pri predbežnom prerokovaní odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými všeobecnými súdmi a ministerstvom spravodlivosti

Ústavný súd už uviedol, že predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktoré zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu.

Kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „občianskych právach alebo záväzkoch“, prípadne o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide.

V danom prípade ide o namietaný postup administratívneho charakteru, ktorý sa riadi len uvedenými právnymi predpismi (zákonom o súdoch a zákonom o sťažnostiach), pretože je vyňatý aj spod pôsobnosti právnych predpisov o správnom konaní. Táto špecifická oblasť preto nespadá pod garancie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Zároveň to znamená, že postup pri vybavovaní sťažností, resp. prešetrení ich vybavenia podľa zákona o súdoch v nijakom prípade nemožno považovať *ratione materiae* za súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti pri predbežnom prerokovaní v senáte odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. V časti, v ktorej sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia čl. 2 a čl. 12 ústavy, základného práva podľa čl. 47 v spojení s čl. 144 ústavy, práva podľa čl. 5 protokolu a práva podľa čl. 3, čl. 12, čl. 18 ods. 1, čl. 19 ods. 1 a čl. 27 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľ namietané porušenie týchto práv nijako skutkovo ani právne neodôvodnil. Jeho výhrady, pokiaľ ide o túto časť sťažnosti, sú natoľko všeobecné, že im nemožno oponovať konkrétnymi argumentmi.

Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je však vznesenie konkrétnych relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, príp. inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu, atď.). Vznesenie takýchto námietok však zo sťažnosti nevyplýva.

Ústavný súd z tohto dôvodu sťažnosť v tejto časti podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších nárokoch sťažovateľa uplatnených v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. októbra 2007